

Jag kan ej skiljas från din sida,
Mitt hjerta svarar endast nej;
All annan smärta kan jag lida, :;
Men öfverge dig kan jag ej.

Vi skola lefwa sälla dagar,
Vi skola lefwa som ett par:
Ja endast att du ger mig lagar,
Ja endast att du kär mig har.

Om mamma skulle mig förneka
Att bli ett äkta par med dig,
Vår kärlek kan hon inte neka, :;
Om hon din hand förnekar mig.

Nu reser jag till fjerran stränder;
Adjö, farväl min lilla vän!
Men rädd mig ej den falska handen, :;
Den trogna har jag gifvit dig.

När lifwet mig ej mer behagar,
Och det för mig en plåga är,
Då vill jag sluta mina dagar;
O Gud! det är hwad jag begär.

Tre alldeles nya och wackra

Wisor.

Den Första:

Isfarten.

Will du lära dig skridsko åka? &c.

Den Andra:

Äh, du min moder! säg hwem dig sände &c.

Den Tredje:

Älskarens tankar.

När solen tänder sina strålar &c.

Pris: 2 fl. Danko.

Stockholm.
Hos E. Rihlberg,
Södermalmstorg.

1857

Den Första:

Isarten.

Will du lära dig stridsåka?
Förtjust utropar den unge Frans
Till Amelie, som i vinterkråka,
Fördojde kindernas blomsterkrans.
Ja det wore minsann rätt roligt,
Men tag mig icke så der förtroligt,
Inunder armen, du weta bär,
Att du är gosse ännu, munsjör. :;

2.

Men, fröken näsvis, nej hör man bara,
Hon tror sig redan en riktig dam.
Blott ett år äldre jag råkar vara,
Än hon, men snart jag gör henne tam.
En blick hon hastigt till jorden sänker,
Och såg mot wiken, der isen blänker,
Så klar, som Amelies ögon blå;
En stadlig glädje han kände då. :;

3.

Fröken sätt dig nu här på tufwan,
Så vill jag stridskorna spanna på.
Det passar intet, hon rädd som dufwan,
Begyinner hastigt att ropa då.
Hwad kan det göra att gosse vara?
Nå det är sannt, nå det kan så vara!
Den unga Amelie förutan knut
Mot gossen sträcker sin lilla fot. :;

2

4.

Den nätta foten hur härligt formad,
Hur praktiserar den, ej bättre gjord?
Af ljustwa känslor, af makt bestormad,
Hur Frans sig aktar att handla fort.
Ack! skynda, skynda, hur han mig skrämmar,
Och hur förskräckligt han foten klämmer!
Nej, aldrig mer vill jag följa med,
Det är som sutte han i ett städ. :;

5.

Det är just knepet, nu är du färdig,
Blott res dig upp, men håll säkert i
Den samma arm, som ej nyss war wärdig.
Nu släpper jag! Söta Frans låt bli.
Håll mig, stöd mig, nu tar mig vinden,
Jag faller! ropar hon, blek om kinden.
Får jag en kyss, om jag hjälper dig?
Ja gerna hundra, blott kom till mig!

6.

Frans dig närma, för mig nu till stranden!
Hon bad se'n med en ljustlig blick,
Och gossen lyder: han lossar banden,
Och lilla foten sin frihet fick.
Men då till lön han sitt öga fällde,
Ja i detsamma en näsnaäpp smällde;
Nog synes det du är gosse än,
På isen skulle du ha tagit den!

7.

Skall jag gå miste om denna lycka?
Min goda Amelie gör ej så.
Det är ej den nu jag ber få trycka,
Som jag af dig skull på isen få.

Nes, en mer helig, som re'n sig swingar,
 Från själens oskuld på lätta wingar.
 En suck nu hordes ur flickans bröst,
 Och gossen beder: gif mig tröst! :;

8.

Sin arm han slöt tätt kring wela lifwet,
 Såg in i oskuldens himlar blå.
 På flickans kinder han såg stod skrifwet:
 Att hon ej kunde hans bön motstå.
 En kyss så helig två munnar möta,
 Af kärlek se'n uti band de knöto,
 Och arm i arm se'n de unga två
 Man såg åt hemmet förtroligt gå. :;

Den Andra:

Ald, du min moder! säg hwem dig sände
 Just till min faders fäng?

Du första gnistan till mitt lif upptände!

Ald, jag arma dräng!

Blott för din låga

Där jag min plåga,

Wandrar trött min stig.

Du låg och stalla,

När du dig swalla,

Brann mitt blod i dig.

Du bodt hast läs och bom

För din jungfrudom:

För din jungfrudom.

Twi den paulanen, twi och det werke

Man till din brudsäng tog!

Twi dina bgon och ditt jungfrumärke,

Som min far bedrog!

Twi och den stunden,

Då du blef bunden

Och din tro förskref!

Twi dina fötter,

Då du blef trötter

Och i sängen klef!

Ell' kanske på ett bord

Allt min bild blef gjord.

Ett troget hjerta platt jag föraktar:

Twi både far och mor!

Där ligger jag i rännsten och betraktar

Mina gamla skor.

Twi tocka hasor!

Rocken i trasor!

Skjortan swart som sot!

Se på halsduken,

Pamskinnsperuken

Och min sneda fot!

Det kliar på min kropp!

Kom och hjelp mig opp.

Ränn mina händer, magra och falla,

Darra wid larm och dån:

Se dem af wanmakt wid min sida falla,

Ellsom wißna strån,

Ogon och kinder,

Allt sammanbinder

Dubbel skröplighet.

Himmel! min tunga

Orkar ej sjunga

Om den fröjd jag wet!

Om kärleks ro och qual

Och en full pokal:

Och en full pokal.

Lästa min tunga, ack, söta faster!
 Spriden i kärleken ljud.
 Jag är en hedning: hjerta mun och krafter
 Dyrka vinets gud.
 Gattig, försupen,
 I denna strupen
 Finns min rikedom.
 I alla öden,
 I bleka döden
 Läskar jag min gom,
 Och i min sista stund
 Glaset för till mund:
 Glaset för till mund.

Men frogdörren öppnas, luckorna skruvas:
 Ingen i staden klädd,
 Stjernan af morgonrodnan liksom krusas:
 Ned i molnens bädd.
 Solstrålar strimma,
 Kyrktornen glimma,
 Lusten blir så ljum.
 Svar är nu kappan?
 Här ser jag trappan
 Ned till Bacchi rum.
 Gif mig en sup: min själ
 Törstar snart ihjäl:
 Törstar snart ihjäl.

Nå så gutår! Jag vill mig omgjorda,
 Nagla till bord och stop
 Nu ska de styfva leder blifva smorda,
 Smorda allihop,
 Hurra, couraget!
 Lustigt bagage!
 Friskt i flaskan, hej!

Nu är jag modig,
 Tapper och frodig,
 Och jag fruktar ej.
 Annu en sup ell' par!
 Tack min mor och far!
 Tack min mor och far!

Tack för hvar sänglag, skål för hvar trogen,
 Som gjort vid brudstoln swäng:
 Tack du, som virket högg och drog ur skogen
 Till min födslosäng!
 Tack för din låga,
 För din förmåga,
 Du min gamla far!
 Kunde vi råkas,
 Skulle vi språkas,
 Supa några dar:
 Min bror du blifwa skull'
 Och som jag så full:
 Och som jag så full.

Den Tredje:

Älskarens tankar.

När solen tänder sina strålar,
 Med ömhet tänker jag på dig;
 När månens aftonglans sig målar, :
 Då är min tanke blott hos dig.

Du var den första som jag älskat,
 Du var den första jag tillbad.
 För din skull är mitt hjerta fängsladt, :
 Din bild uti mitt bröst jag bär.